

SZŰK BALÁZS

Sehol

Ha majd fiam kérdőre von
panelosított urnasíromnál, hova
az olcsóság miatt költöztem idejekorán
egész spórolós életem
büszke metaforájaként,
mit mondok majd neki,
milyen parainesist öklend
fel a mélyből kihúlt serviens szám,
elgyávult porom, melyből
nem keltek eszmék, s nem virulhattak
reneszansz kertek sem sétáló filozófusokkal.
Mit mondok majd neki, ha örökkön
békétlen-boldogtalan szellemképem
néha átsuhan számítógépe
harcoktól izzadt monitorján,
s mint ama Hamlet Helsingőrvára felett,
rettentő súlyt rakok kicsiny szívére, hogy
szürke haláloméért vállalja a dicstelen
őrülést, mert az maga az élet,
s ezen kívül semmi sem az!
Mit mondok majd neki, hogy meghallgasson
egy századmásodpercnyi villanást,
hisz életemben is gyakran asztráltest voltam:
leírt, pitiáner gyalogosa a tisztességnek,
sehonnai-agymosott járadékolt,
visszaküldött pályázatok sajnálomuramja,
összeszurkált légi herceg Baudlaire lapjairól,

titkos tabu, akit vigyorogva megtapod
a hatalom Leviátán-tenyészete, s
lassan félrevezetett családja is.
Mit mondok majd, mért lettem ily
könyörtelen és renitens, ilyen magamnak
való lobbanás, ily naptalan „fehér törpe”.
Mit mondok majd nyugtatót és
reménytelit innen a síron túlról,
hisz még most is harcolok
ellenem kelt földi szélmalomokkal,
holott élnem kellene már végre itt a mélyben,
nem mint rénszarvas hónak fehérében,
csak a sötét igazság puha fészkében,
mint meleg fény a halotti beszédben.

